

OBSAH

Úvod	6
Přípravy na životní změnu	15
Svatba	16
Prázdniny a svatební cesta	21
Cesta na jih	25
A dále na jih	27
Lago Enriquillo	29
Cesta do hor a Constanza	34
Pokračujeme na sever	37
Dobrodružství na samém konci ostrova!	40
La Isabela	44
Směr poloostrov La Samaná a Las Terrenas	48
Poslední den expedice a návrat do Bávara	55
Očistec po dominikánsku neboli stavba domku v třetím světě a další příhody během konstrukce	57
Kuba	63
Konzulát a Havana	65
La Habana druhý den	67
Poslední dva týdny a hurá do České republiky	69
Odlet do České republiky a „Boj na dalších frontách“	71
Dominikánka v České republice stručně – Jaro 2022	72
Návrat do Dominikánské republiky a studená sprcha	75
Dokončovací práce a zařizování	78
Život a práce v Dominikánské republice – co bylo dál?	86
Škola	89
Školství a vzdělání obecně	91
Zdraví a zdravotní péče	93
Důchody, sociální systém a životní jistoty	96
Stravování a jídlo	107
Doprava, cestování, přeprava a pár věcí kolem přemísťování se po Dominikánské republice	112
Peklo zvané úřady	116
Volný čas a zábava prostých Dominikánců	120
Obecné zajímavosti o volném čase Dominikánců	125

Hotely a ubytování v Dominikánské republice	127
Hotely a ubytování v Bayahibe	133
Hotely a ubytování na severu a v méně navštěvovaných oblastech Dominikánské republiky	135
Hotely a ubytování v oblasti Santo Domingo a jižního pobřeží	137
Hotely a ubytování na jihozápadě Dominikánské republiky	139
Hotely a ubytování ve vnitrozemí Dominikánské republiky	142
Haiti – jak jsem poznal Haiti i bez osobní návštěvy této krutě zkoušené země	145
Pár dalších myšlenek o Haiti	148
Bonus 1 – Pár cestovatelských rad a zkušeností	151
Adios	158
Bonus 2 – Dominikánský slovníček přežití	162
Pozdravy a základní komunikace	162
Nejdůležitější dominikánské slovo	163
Dominikánský slang	164
Dominikánské časové jednotky	165
Peníze	165
Klasika z pláží	166
Doprava	166
Jídlo	167
Ovoce	167
Trochu humoru	168
V restauraci a u stolu	168
Ovoce a zelenina	170
V hotelu	170
Nakupování	171
U lékaře	171
Bezpečnost	172
Na ulici	172
Dominikánský slang a zajímavosti	173
Oblíbená dominikánská filozofie	173
A úplně poslední důležitá slova	174
Závěrem	175

Úvod

„Bylo mi téměř padesát let, když jsem se rozhodl začít znovu. Dnes vím, že to bylo jedno z nejlepších rozhodnutí mého života. Nejkrásnější věci často přicházejí až tehdy, když máme odvahu opustit to, co již není naším životem.“

Tenía casi cincuenta años cuando decidí empezar de nuevo. Hoy sé que fue una de las mejores decisiones de mi vida. Las cosas más hermosas suelen llegar precisamente cuando tenemos el valor de dejar atrás aquello que ya no forma parte de nuestra vida...

Jaký byl vůbec první impulz navštívit zemi, která se jmenuje Dominikánská republika?

Ještě všichni, alespoň si to myslím, máme ve velmi živé paměti Covid éru. Byl to, jak víme, velmi zvláštní a přelomový čas pro snad všechny obyvatele této planety. Pracoval jsem tehdy v jedné z farmaceutických firem. A věřte, že se děly věci. Zrovna ta naše společnost měla obrovské obchodní úspěchy, kdy, již například v dubnu byl splněn plán na prodej antikoagulancií určený pro celý rok. To byl ale business. Když se objevovalo čím dál větší množství pacientů po aplikaci nejrozličnějších narychlo uvařených vakcín proti Covidu? Proč ne...

Prostě a jednoduše, již dlouhé roky jsem byl zcela znechucen tím, kde jsem pracoval, co se dělo kolem mě, a velmi nespokojen sám se sebou. Již dlouho jsem si říkal, že nežiji tak úplně svůj život, ale klasiku. Práce (ve které jste již po několikeré vyhořeli), osobní život rovněž žádná sláva a čas běží a běží. A jakýsi zvláštní vnitřní strach udělat něco trochu bláznivého, ale jasně rozhodného... no a přišel. Virus. Covid. A celý svět během dní totálně zešlel. Byla to poslední kapka v mém neustálém přešlapování a rozhodování se, jak dál. V práci všechno najelo na vyčerpávající online meetingy, okamžitě se našel ale způsob, jak všechny alespoň trochu zaměstnat. Jak já jsem toužil z toho blázince vypadnout. Tak ok. Pojedeme prozkoumat přírodní parky západní Ameriky. To je nápad. Tehdejší manželka samozřejmě souhlasila. Moc toho ze světa neznala. Ale Covid byl rychlejší než realizace našeho zájezdu. Tak nic. Rušíme lety do USA. Rušíme lety skoro všude. Chcete voucher? Ne. Já musím ven! Kampak se dá ještě letět? Prosím?... no, Kuba. Ok, skvěle. Termín v létě? 2020, nevadí, letíme... Ne. Pardón, tak Kuba také ne (a pak byla dva roky nedostupná). Prosím Vás, je ještě nějaká možnost?

Blížil se podzim 2020. Po lehce optimističtějším vývoji zdravotní situace v létě to vypadalo, že snad něco dopadne. Kam můžeme „vypadnout“?

Maledivy... a tak pardón. Ty nedoporučujeme, Qatar Airlines také zrušili lety. Tak, pane Vladimíre, zbývají poslední dvě tropické destinace. Zanzibar

a Dominikánská republika. Ta je stále pro turisty přístupná... Ok, Zanzibar nechci, byli jsme v Keni a Afrika mě teď už moc neláká, tím více s cestovkou. Ale co ta Dominikánská republika? Musím se podívat, kde vlastně přesně je. Někde v Karibiku? Že ano? A... nesousedí náhodou s tím... Haiti? Super nebezpečná zem?

Aaaano, už jí mám, zajásal jsem nad Google Maps u počítače. A sousedí s Haiti. No, to je jedno. Stejně není kam jinam letět. Tak letíme!

A bylo rozhodnuto. Na Vánoce 2020 se poletíme podívat do Dominikánské republiky. A třeba se i uvidí, jak dále v našem osobním životě, že ano? Tehdejší manželka souhlasila.

A letělo se. Těšili jsme se hodně. A byl to ráj. A v tomto Covid roce ráj opravdu parádní. Perfektní náplast na duši i na tělo po měsících trýznění se v České republice a každodenním stresu.

Dominikánská republika v onen čas mě naprosto uchvátila. Příroda, zvláštní tropické klima a na první pohled příjemní lidé. Byli jsme ubytováni, jako si myslím většina českých turistů, v jednom z nejlevnějších hotelů, které nabízel cestovní kancelář. Impressive. A tehdy jsme měli i štěstí, neboť v moři a na přilehlé pláži nebyly ani sargasové řasy, tak zvané bublinatky. Ty poslední roky způsobují absolutní kalamitní znečištění nejen pláží v Dominikánské republice, ale v celém Karibiku.

Přeskočím vzpomínky na ubytování v hotelu a až na jednu. Seznámili jsme se hned první den se Standou a jeho synem. A spolu pak jsme na jednom z výletů organizovaným českou agenturou potkali v autobuse jako průvodce Martina, který, dle jeho vlastních slov, žil v Dominikánské republice asi deset let. Na základě společných rozhovorů a vyprávění jsme dostali zajímavou myšlenku. Co takhle koupit pozemek a postavit nějaký malý prázdninový domek v tropech blízko oceánu? To by bylo něco super, hlavně třeba na důchod, pokud se jej dožijeme? No... zpočátku to vypadalo téměř jako bláznivý nápad dovolenkářů, kteří byli poblázněni tropickým klimatem. Ale nakonec jsme oba své nápady a sny zrealizovali. I když postupně každý ve svém stylu a směru.

Vrátil jsem se domů. Do zimy, do Covidu, do víru šílenství, které nejen v České republice probíhalo. Ale myšlenkami jsem byl stále v Dominikánské republice. Zamiloval jsem se s velmi tlustými ale krásně růžovými brýlemi do místní přírody a klimatu.

Uplynuly 3 měsíce a já opět seděl v letadle směr Punta Cana, tentokrát se svými dvěma mladšími bratry, co by stavební inženýři. Přes Booking jsem totiž vyhledal ubytování pro nás 3 v hotelu, tenkrát to byl osudový hotel Bahia Principe Fantasia. Týden strávený opět v Dominikánské republice byl

velmi zajímavý. A opravdu osudový. Jel jsem hledat pozemek, či spíše domek, a proto jsem si vzal své bratry, kteří měli za úkol vše zkontrolovat, poradit co a jak a prostě pohlídat věci ze stavebního hlediska. No nakonec jsem přes jednu realitní kancelář opravdu domek téměř koupil, anebo lépe řečeno, spíše ztratil přes 1,3 milionů korun, které jsem si při tento účel vypůjčil v jedné z českých bank. Dominikánská republika je totiž absolutně odlišný svět ve všem a vyloženě čeká na naivní Středoevropany, kteří mají v hlavě bláznivé nápady a myšlenky...

No ale co jsem nehledal při této výpravě byla má budoucí dominikánská manželka. A poslána přímo od Ježíše, neboť De Jesús. Zamílovali jsme se doslova a do písmene na první pohled. A to přesto, že jsem žádnou dámskou společnost vysloveně nevyhledával jsouce v rozvodovém řízení a rozhodnut žít alespoň pár let sám.

Po týdnu jsme s bratry odletěli domů. Bez domku, téměř bez 1,3 milionů Kč (jenž posléze během 2 týdnů mně byl naštěstí navrácen realitní kanceláří zpět po odečtu 5 000,- USD poplatku za mou hloupost) ale zamilován. Nyní dvojnásobně, nejen do Dominikánské republiky, ale také do Dominikánky.

Přeskočím asi další týdny a měsíce, kdy jsme řešili na dálku prodej, nákup nemovitostí, problémy, podvody a navrácení peněz atd. Byli jsme také v neustálém kontaktu se Standou, který se své myšlenky na domek u moře nepustil. Já neuspěl, téměř pořádně jsem se spálil. Ale také jsem se myšlenky na Dominikánskou republiku nepustil. Tím více že mně denně na mobilní telefon chodily zprávy typu Que Haces Amor? Te Amo mucho atd. Od mé budoucí manželky. Te extraño. I když jsem nedostal ani klasický polibek na rozloučenou a náš kontakt byl čistě platonický a online, zamilovanost nevyprchala, ale právě naopak.

V České republice vesele vzkvétal Covid a šílenost kolem něj. V práci mně za necelý rok online schůzek a všelijakých mítinků vyměnili sedmkrát příjmého nadřízeného nebo nadřízenou. Všechno nějak dohromady se to sešlo v jeden puntík. Spíše obrovský punkt. A já se rozhodl něco rázného udělat. Něco, co v mé duši dřímalo již desítky let. Něco, co mě volalo do mých vytoužených tropů, které jsem od dětství doslova zbožňoval. Tropický prales v Brazílii například a spoustu motýlů, brouků, hmyzu a božích stvoření. To mě volalo téměř 45 let. No a nyní jsem ten hlas, zesílený i ostatními emocemi, konečně vyslyšel.

Byla to velmi rychlá, razantní, komplexní a nekompromisní akce. Dal jsem výpověď v práci. Žádost o rozvod byla podepsána a odevzdána. Prodal jsem motorku, prodal jsem rodinný domek, přestavěnou chaloupku v lese a doplatil tíživou a nabubřelou hypotéku. Taky své auto, milovanou motorku Ducati Diavel 1200...a koupil jsem letenku do Dominikánské republiky. Opět. Byl červen 2021.

Co budu dělat v Dominikánské republice? Ptali se všichni. A jsi Vladimíre v pořádku? ...ano, totálně. A co tam budu dělat? Netuším. Něco zkusím.

Přiletěl jsem a zkusil jsem. Marisol jsem koupil dárek v Amsterdamu při přestupu na letadlo opět do Punta Cana. Řetízek se srdíčkem. Malinkým. Dodnes jej nosí. No a přiletěl jsem plný nejrůznějších očekávání, již potřebí, na ostrov. Byl jsem domluven s jednou turistickou českodominikánskou agenturou na spolupráci jako průvodce v rámci výletů pro české a slovenské turisty v hotelových resortech. Spolupráci jsem ale po dvou dnech odřekl, poněkud jsme nepochopili vzájemné očekávání. A řekl jsem si, že když mám zpáteční letenku do České republiky, kde mě čekaly ještě nějaké administrativní záležitosti a dcerka nastupující do první třídy v září, na začátek srpna, tak alespoň poznám Dominikánskou republiku a také možná Dominikánku trochu důkladněji.

Ubytoval jsem se v jednom z místních apartmánů na břehu Atlantiku v Báváro. A na oběd jsem Marisol pozval až po svém týdenním pobytu na ostrově.

S kamarády Martinem a Standou jsme projeli kus země až ke hranicím s Haiti, poznal jsem jak barevná, různá a nádherná je příroda. A také jací jsou lidé. Směřem na západ určitě mnohem autentičtější a příjemnější než v turistických oblastech, jako je Punta Cana, Bayahibe, Puerto Plata nebo Santo Domingo. Byl to měsíc a půl obrovských dobrodružství od poznávání přírody země a lidí až po návštěvu rodiny Marisol. Také jsem například zachraňoval život jedné německé turistce nebo bohužel byl svědkem úmrtí udušení tříletého chlapce, kterého Dominikánci na pláži Macao nechali (samozřejmě nešťastnou náhodou) udusit ovocem Limoncito, jenž do pěti let věku je zakázáno malým dětem podávat. Bylo to opravdu velmi dobrodružné a osvobozující léto.

Každý den byl nabitý dobrodružstvím a čas plynul opravdu úplně jinak, než jak jsem byl zvyklý v České republice. Dobrodružství, nádherná příroda a moře, tropické vibrace a chaos místních lidí, překvapení jako kdyby je kouzelník tahal ze svého bezedného klobouku.

Prodal jsem motorku

Prodal jsem dům

Poslední dny před návratem do vlasti s největší pravděpodobností z místní vody, která není v žádném případě nijak upravována ani kontrolována, jsem se nakazil nějakými bakteriemi či patologickými střevními prvky. Úporné střevní problémy mě pronásledovaly asi 4 dny, samozřejmě jsem si sehnal z lékárny příslušné medikamenty. Víte, že v Dominikánské republice koupíte téměř veškeré léky bez předpisu? Jako jsou například antibiotika, kortikoidy, hormony, antikoagulancia neboli léky proti srážlivosti krve, antihistaminika atd., atd.? Pokud máte alespoň částečné medicínské vzdělání, určitě vám tento fakt ušetří hodně času, peněz a starostí s běžnými nemocemi či infekcemi. Pokud ale ne, může to způsobit více problémů a ohrožení zdraví než užitku.

Pár dní v práci v Karibiku

Entonces (takže) ... po 4 dnech strávených na pokoji hledíce do stropu s křečemi v břiše („super“ nálada umocněná špatným počasím venku, kdy zrovna bylo deštivo a zataženo) se můj stav zlepšil. Jak jsem již zmiňoval, v Dominikánské republice jsem hledal nějaký malý domeček na prázdniny či důchod, pokud se jej dožiji. Tak jsem vyrazil. Přijel jsem opět do Green Dream, Zeleňého snu, jen tak se podívat, zda se tam něco děje. Nevím, takové vnuknutí. Procházel jsem se po této mini „residenci“, která vlastně, jak jsem později zjistil, ani žádná residence nebyla a náhle vedle mě zastavil chlapík černý jak nově položený asfalt. „Hola! Usted busca casa para comprar?“ Hledáte dům na prodej? Já na to „Sí, sí, claro, estoy buscando“.

Jmenoval se Mello, anebo lépe řečeno, jeho přezdívkou byla Mello. Haitan, který, jak jsem se záhy dozvěděl, již 13 let žil na tomto místě a taky pracoval jako, se může říct, údržbář. Jinak, Haitané, Dominikánci a já nevím kdo ještě, si s oblibou dávají různé přezdívky a jiná jména, než jim přidělili jejich rodiče. A pak je používají. A to tak intenzivně, že často zapomenou, jak se jmenují jejich vlastní děti. Či jak se jejich pravé jméno píše. Myslíte si, že si vymýšlím? Bohužel ne. Ale k dominikánské mentalitě se dostaneme ještě mnohokrát.

Mello mě odvedl asi padesát metrů k jednomu velmi zajímavě vyhlížejícímu domu. A hned zavolal i majitele, Španěla Santiagu, který dům před nějakými dvanácti lety prý postavil pro svou dceru. Prohlídka byla rychlá, a nakonec i domluva taky. Trvalo to asi hodinu. Rozhodl jsem se dům koupit. Také proto, že hned jsem ve své mysli viděl tu tropickou zahradu s banánovníky a kokosovými palmami, papájou a ostatní květenou, kterou tam vytvořím. Dům byl přízemní, rozlehlý obývací pokoj asi tak padesát metrů čtverečních, 3 pokoje. I když mě Santiago umě natáhl o dalších téměř 15 000 USD, neboť jsem velmi razantně ukazoval svou motivaci a přesvědčení dům koupit. Nakonec jsme se domluvili a během týdne jsem měl kupní smlouvu s pomocí místního zkušeného právníka v ruce. Včetně kontroly všech dokumentů. A zbýval mě poslední týden mého pobytu v Dominikánské republice.

Dům po jednom roce od koupě a rekonstrukce

No co. Tak co budeme dělat tento poslední týden? Dáme se alespoň do malé rekonstrukce. Z předešlého pobytu jsem již znal dominikánského chlapíka, jenž si říkal Tamboro. Analfabet, uměl přečíst či poznal snad jen pár slov na WhatsAppu a zásadně komunikoval přes hlasové zprávy. Moje dobrodružství nejen s učením se a porozumění „dominikánštiny“ zrovna naplno začalo.

Tamboro a jeho parta

S Marisol jsme začali plánovat společnou budoucnost. Na co ztrácet čas, že ano? Prostě jsem se rozhodl věřit svým pocitům. Tak Tamboro, potřebujeme vymalovat, opravit sporák, dřez, klimatizaci, vyměnit ventilátory, opravit dveře, natřít venkovní mřížce atd., atd. No, zhrozil jsem se, když mi dal rozpočet. Hned že 4000,- USD. A začalo vyjednávání. Nakonec, protože jsem to chtěl během týdne udělat, jsme se domluvili téměř na polovině (jinak většinu záležitostí lze v DR usmlouvat na 30 % původní přestřelené ceny) a chlapci dominikánští i haitanští započali dílo. Měl jsem celkem štěstí, a Tamboro dobré reference od mé kanadské známé, která pracovala pro realitní kancelář. S Marisol jsme každý den trávili s chlapci na stavbě, sháněli v místních stavebninách a železářství materiál a nářadí a vůbec, celkově jsem vnikal do normálního dominikánského života, učil jsem se, divil jsem se a celkově jsem ani nevěřil vlastním očím, jak funguje či nefunguje systém v této zemi. Každý moment, každý nákup v obchodě stojí za malý příběh. To musíte zažít.

Přišel den mého odletu do České republiky. Bylo standardně horko, nějakých 35 stupňů Celsia ve stínu. Domek lehce zrenovován a k tomu navíc domluveno, že během 2 měsíců mi další místní podnikavec, také Haitan, postaví bazén cca 20 kubíků. Jiný samozřejmě, než jaký staví Mountfield například. Poslední den jsem byl svědkem, jak 3 chlapci krompáčem kopou v čisté skále, archaickém mořském dnu v neuvěřitelném vedru obrovskou díru na bazén. Věříte-li nebo ne, rozplakal jsem se jako malý kluk. Srdce plné emocí, loučil jsem se tento den s touto zemí a svým tropickým domkem a na zahradě makali 3 ebenoví chlapci tak tvrdě. Každému jsem dal 2 000,- pesos. Ten vděk a radost v jejich očích byla ohromující, také tempo, s jakým pokračovali krumpáčem kutat ten tvrdý vápenec.

Marisol usedavě a upřímně plakala, když jsem se s ní u vrat loučil. Měla strach, že už se nevrátím. Anebo samozřejmě vrátím, ale třeba že na ní zapomenou. Jak bych mohl. Manželé jsme dodnes a život je sice s Dominikánkou poněkud odlišnější, ale o to bohatší. Nechal jsem jí velký úkol. Hlídat dům, sem tam jej uklidit atd., ale hlavně dozorovat tak trochu na dálku stavbu bazénu. A odletěl jsem se slzami v očích na 88 dnů do Česka. Se slovy: „Marisol, jak se vrátím, tak se hned vezmeme, jaképak copak. Vyřídím papíry, dorozvedu se, prodám zbytek věcí v ČR, koupím prstýnky a Ty? Ty tady prosím zorganizuj na úřadě v El Seibo samotný obřad, ano?“ No, hleděla na mě dost nevěřícně, ale vůbec nebyla proti. Tak jo, tak letím a jdeme zařizovat. Punta Cana – Paříž – Praha. Po příletu mé kroky okamžitě vedly za mou milovanou dcerou a pak rychle odškrtnout seznam věcí, co mám dnes udělat. Tak jako Kvak a Žbluňk v mé první a snad nejoblíbenější knížce, která pro mě znamenala tak mnoho.

Přípravy na životní změnu

Září 2021. Dcerka nastoupila do první třídy, kde jsem jí společně s maminkou doprovodil. To bylo ráno. Na Opavsku a odpoledne již jsem seděl na soudu v Praze a rozvedl jsem se ...un poco loco sí? Ale někdy Vám život naservíruje věci a musíte je brát tak, jak jsou a jdou. Jsem zvyklý jednat rychle a rozhodně. Někdy, než se naučíte, samozřejmě uděláte chyby ze zbrklosti. Důležité je napravit anebo alespoň se z nich náležitě do budoucna poučit.

Jsem volný! Ale téměř totálně. A teď krok za krokem, co to chci provést? Jak chci žít dál? Kde a s kým. Co to bude všechno znamenat? A nejen pro mě samozřejmě. Pokud nejsou výzvy a překážky, není téměř co dělat. Alespoň tak jsem to celý život vnímal já. Tak jdeme na to.

Začal jsem vybíhávat papíry ohledně svatby v Dominikánské republice a taky pozvání pro novomanželku následně do České republiky. A začalo peklo. Pokud možno, raději to nikdy nepodnikejte. Je to katastrofa a výzva všech výzev. Nekonečné shánění papírů, vyřizování překladů, shánění razítek z matrik, krajských úřadů, ministerstva vnitra financí. A to nemluvím o tom, že jsem paralelně začal řešit residenční pobyt v Karibiku. Také jsem samozřejmě chtěl strávit s mou malou dcerkou co nejvíce času, když zrovna nastoupila do první třídy. No, čas plynul velmi rychle a emoce byly opravdu silné a různorodé. Ale určitě jsem se nenudil.

Byl to akční podzim, a to byl teprve začátek. A už jsem seděl v letadle s přestupem v Holandsku směr Punta Cana. Na zastávce v Amsterdamu jsem koupil své novomanželce malý svatební dáreček v místním letištním zlatnictví (prstýnky už jsem sebou vezl z Česka) a desátého října léta Páně 2021 jsem přistál opět na ostrově. Marisol čekala u východu na letištní parkoviště s Mellem. Vysmátá. Bylo to jako v nějakém romantickém filmu. Přiběhla ke mně a skočila mi do náručí. Ocitla se v ten moment půl metru nad zemí za nadšených výkřiků lidí kolem a tleskajících taxikářů. Jen jsem se divil, že je tak malá, protože jsem ji 88 dnů neviděl.

A začali jsme spolu existovat a plánovat budoucnost. Hned po příjezdu domů jsem se začal seznamovat s kvalitou práce místních řemeslníků. Bazén ztrácel vodu. Po několika dnech různých pokusů a intenzivního uvažování, co tak s tím může být a proč jsem nechal vykopat přes už hotovou zahrádku jednoho haitánského pracovníka přívodní trubky od filtru k bazénu. Jaké to překvapení! Trubka nebyla spojena lepidlem s další částí, která vedla ke tryskám v bazénu. No, myslel jsem si, že je to náhoda. Ale ani náhodou. Velmi brzy jsem poznal, že takto to tady v této zemi chodí absolutně ale absolutně standardně. Téměř nikdy nikdo nic neudělá pořádně, normálně atd. Začal jsem opět intenzivně používat své amatérské dovednosti z různých staveb jenž jsem načerpal od svých dětských let.

No, nebudeme se nyní zabývat těmito záležitostmi. Vybalili jsme kufry, pověsili obrázky a zkontrolovali funkčnost auta, které doposud nemělo vyřízenou SPZ. Ta se mimochodem v DR vyřizuje standardně 90 días laborales. Takže i měsíce nebo půlroky. Ve staré lednici ale bylo nějaké ovoce a pití. Takže na snídani jsme měli tropické menu a dominikánská vajíčka. Venku 30 stupňů hned po ránu. Teplá voda v bazénu a zpěv tropických ptáků. A spoustu volného času. Ale tak zase moc volného času to nebylo. Abych nezapomněl, měli jsme přece naplánovanou dominikánskou svatbu, sice na místním úřadě, ale svatbu...

Svatba

Pokusím se nějak plasticky popsat naši svatbu a také jak to, tak chodí na úřadech mimo hotelové resorty. Termín jsme měli určen na 18.10.2021. Marisol musela sehnat pouze svůj rodný list (který, jako téměř všechno, se tady tiskne na A4 se spoustou nacionálních malůvek). Já musel dodat hromadu dalších papírů soudně přeložených do španělštiny a apostilovaných na ministerstvu vnitra České republiky. A samozřejmě zaplatit poplatek Dominikáncům, že si jako cizinec hodlá vzít domorodkyni. Myslím, že oficiálně to mělo být 12000 pesos, nicméně mě hned pak úředník zase obral o 4000,- navíc. Je to tady takový národní sport. Lov na peněženky bělochů, kterým obecně říkají Gringo.

Ve svatební den jsme vyrazili brzy ráno, asi v 6:00 autem z Green Dream do El Seibo. Jak tady nebývají mlhy, tak toto ráno byla mlha teda pekelná. A ještě tma. Víte, jak Dominikánci jezdí za tmy? Perou vám nekompromisně dálkovými světly přímo do očí. Jezdí téměř zásadně s dálkovými světly. Jedno svítí, druhé ne. Jedno svítí víc a druhé ještě víc. Nahoru, dolů, ale hlavně tak, aby vás to všechno okamžitě oslepilo. Ke způsobu cestování, řízení aut a jejich prskoletů a vůbec k dopravě se ještě v průběhu vyprávění dostaneme. Jen že jsem chtěl říct, že to byla strašná cesta téměř 2 hodiny do El Seibo. Neviděl jsem ani dobře, kam jedu. Cesta samá betonová mulda, tzv. zpomalovací betonové retardéry, před kterými, když nezabrzdíte, utrhnete nápravu. Sem tam z nějakého vyčnívají roksor dráty. Díry, kam se podíváte. Když sjedete z tzv. asfaltu, spadnete kolem do betonového rigolu plného odpadků a máte rovněž vymalováno. A k tomu musíte neustále sledovat chaotický